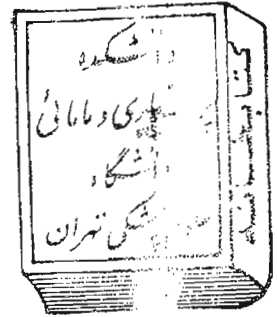


## مراکز توسعه آموزش پزشکی مراکزی برای ارتقای کیفیت آموزش

نویسندگان: دکتر علیرضا استقامتی<sup>۱</sup>  
فرنکیس شوقی شفق آریا<sup>۲</sup>



### خلاصه:

پس از ادغام وزارت بهداشت با دانشکده‌های گروه پزشکی وزارت علوم و تأسیس وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی در سال ۱۳۶۲، مسؤلیت آموزش پزشکی به وزارت جدیدالتاسیس واگذار گردید. متعاقب این کار، تعداد دانشگاهها و دانشکده‌های علوم پزشکی و اعضای هیات علمی بتدریج افزایش یافت و از آنجایی که تربیت نیروی انسانی کارآمد و متناسب با نیاز جامعه، به اعضای هیات علمی ورزیده و با صلاحیت نیاز داشت، مرکز توسعه آموزش در سال ۱۳۶۸ در معاونت آموزشی وزارت بهداشت با هدف ارتقای کیفی اعضای هیات علمی و به تبع آن ارتقای کیفیت آموزش در دانشگاههای علوم پزشکی کشور تأسیس گردید. با توجه به اینکه یکی از اهداف این مرکز، ایجاد چنین مراکزی در دانشگاههای علوم پزشکی کشور بود، بتدریج با حمایت و تشویق ستاد مرکزی و فراهم کردن بستر مناسب، مراکز توسعه در دانشگاههای علوم پزشکی ایجاد شدند.

مراکز توسعه آموزش دارای پنج وظیفه اساسی و اصلی بشرح زیر می‌باشند:

۱. برنامه‌ریزی درسی
۲. آموزش اساتید
۳. آموزش مداوم
۴. ارزشیابی
۵. پژوهش در آموزش

مراکز توسعه آموزش در راستای اهداف خود به تقویت مهارتهای برنامه‌ریزی درسی، بهبود کیفیت مواد یاددهی - یادگیری، ارزیابی یادگیری دانشجویان و کارایی آموزش کمک می‌کنند. این مراکز همچنین در برنامه‌ریزی، اجرا و ارزیابی ارتقای اعضای هیات علمی و برنامه‌های آموزش مداوم دخالت دارند و از آنجایی که پژوهش نیز یک وظیفه مهم اکثر متخصصین آموزش است، بخش اصلی و مرکزی وظایف مراکز توسعه را تشکیل میدهد. **کلیدواژه:** برنامه‌ریزی درسی، آموزش اساتید، آموزش مداوم، ارزشیابی، پژوهش در آموزش

### مقدمه:

دانشگاههای جهان دانشکده‌هایی تحت عنوان «دانشکده‌های آموزش پزشکی» (School of Medical Education) برای انجام این وظایف تأسیس گردیده‌اند که از جمله آنها دانشکده‌های آموزش

ارتقای کیفیت آموزش ایفاء می‌نمایند. امروزه مراکز توسعه آموزش مسؤلیت اصلی مسایل کیفی آموزش را در دانشگاهها بعهده دارند. اهمیت وظایف این مراکز تا بدانجاست که در برخی از

مراکز توسعه آموزش مراکزی هستند که از طریق ایجاد آگاهی در اعضای هیات علمی نسبت به علم آموزش پزشکی و توانمند ساختن آنان در انجام فعالیتهای آموزشی و پژوهشی نقش موثری را در

پزشکی دانشگاه ایلی نوی آمریکا و نیوساوت ویلز استرالیا و کالگری کانادا را می توان نام برد و در بسیاری از دانشگاهها نیز بخش ها و گروههای آموزش پزشکی، وظایف متصور برای یک مرکز توسعه را عهده دار می باشند.

میتوان گفت با ایجاد مراکز توسعه آموزش، این تفکر که تدریس «هنر» است نه «علم» و معلمین به دنیا می آیند و ساخته نمی شوند، کم رنگ شده است. امروزه گروه بسیاری از متخصصین معتقد شده اند که معلم هم هنرمند است و هم دانشمند، بدین معنی که معلمین مانند هنرمندان از طریق شخصیت خود و علاقه و انرژی که صرف می کنند بر یادگیری دانشجویان تأثیر می گذارند ولی نکات بسیار ظریفی نیز در فرایند یاددهی. یادگیری وجود دارد که در یادگیری بسیار مؤثر است و باید بر اساس یک برنامه آموزشی که در آن هدف ها، روش های آموزش و ارزیابی مشخص شده، مطرح شود تا حداکثر یادگیری حاصل گردد.

در واقع مراکز و بخشهای توسعه آموزش با آشنا نمودن اعضای هیات علمی نسبت به علم آموزش پزشکی در کم رنگ کردن باورهای سنتی، و فراهم کردن بستر مناسب برای نوآوریها به ارتقای کیفیت آموزش کمک می نمایند.

### تاریخچه مراکز توسعه آموزش در جهان و ایران:

برای اولین بار این تفکر در سال ۱۹۵۵ در قالب پروژه ای در آموزش پزشکی در دانشگاه بوفالو در آمریکا بمنظور ارزشیابی دامنه وسیع یاددهی. یادگیری در علوم پزشکی آغاز گردید. اولین مرکز توسعه در

دانشگاه وسترن ریزرود در سال ۱۹۵۸ تأسیس گردید. مرکز توسعه آموزش پزشکی در سال ۱۹۵۹ در دانشگاه ایلی نوی شیکاگو در آمریکا ایجاد شد که هم اکنون یکی از مراکز فعال و معتبر دنیا محسوب می شود و در دوره کارشناسی ارشد آموزش پزشکی دانشجوی تربیت می کند.

برنامه جهانی آموزش اساتید در سال ۱۹۶۹ بنا به توصیه گروهی از مشاورین سازمان جهانی بهداشت توسط این مرکز طراحی و به اجراء درآمد. ایران بعنوان یکی از مراکز هشتگانه آموزش اساتید در منطقه انتخاب گردید و تعدادی از اساتید دانشگاه شیراز برای شرکت در آن دوره ها اعزام شدند. استادان اعزامی پس از تکمیل دوره های آموزشی به کشور مراجعت نموده و در سال ۱۳۵۱ بخش آموزش پزشکی را در دانشگاه شیراز تأسیس کردند. این بخش نه تنها به اعضای آموزشی دانشگاه خود آموزش می داد بلکه در دانشگاههای کشورهای منطقه مدیترانه شرقی نیز فعالیت داشت و بنام مرکز آموزش اساتید سازمان جهانی بهداشت در منطقه خوانده می شد (Training Center, RTTC Regional Teacher) بخش آموزش پزشکی دانشگاه شیراز به مدت ۶ سال به امر آموزش اساتید مبادرت ورزید و کارگاههای آموزشی موفقی در زمینه برنامه ریزی، روشهای آموزش و ارزیابی ارایه و پس از آن به حالت تعطیل درآمد.

بعد از ادغام وزارت بهداری با دانشکده های گروه پزشکی وزارت علوم، وزارت بهداشت، در مان و آموزش پزشکی در سال ۱۳۶۴ تأسیس گردید و از آنجائیکه مسئولیت آموزش پزشکی به وزارت جدید سپرده شد، بمنظور تسهیل در تربیت نیروی انسانی و جبران کمبود اساتید کارآمد و ورزیده، مرکز

توسعه آموزش پزشکی در اواخر سال ۶۸ در معاونت آموزشی وزارتخانه تأسیس گردید. این مرکز با هدف ارتقای کیفی آموزش بمدت ۴ سال فعالیتهای متعددی را از جمله ارایه کارگاههای آموزشی در زمینه های مختلف آموزش پزشکی برای اساتید کلیه دانشگاههای علوم پزشکی کشور، انتشار چندین کتاب و جزوه در زمینه آموزش پزشکی و مشاوره با دبیرخانه شورای آموزش پزشکی و تخصصی کشور به منظور بهبود امتحانات ورودی و پره برد انجام داد.

از آنجائیکه یکی از هدف های مهم مرکز توسعه آموزش وزارت بهداشت، کمک به ایجاد چنین مراکزی در دانشگاههای علوم پزشکی کشور بود بتدریج اقداماتی در جهت نیل به این هدف صورت گرفت. مرکز توسعه ابتدا با شرکت دادن اساتید دانشگاههای علوم پزشکی کشور در کارگاههای آموزشی، آنان را با موضوعات آموزش پزشکی و لزوم ایجاد مراکز توسعه در دانشگاهها آشنا کرد، در مرحله بعد با انتخاب افرادی علاقمند و توانا از هر دانشگاه مقدمات ایجاد مراکز توسعه را پایه ریزی نمود و در مرحله نهایی از طریق برگزاری کارگاههای مشترک به آموزش اختصاصی اساتید انتخاب شده که مسئول راه اندازی مراکز در دانشگاههای خود شدند، پرداخت. بدین ترتیب بود که بتدریج با تشویق و حمایت مرکز توسعه آموزش وزارتخانه، مراکز توسعه در دانشگاههای علوم پزشکی اصفهان، شهید بهشتی، ایران، تبریز، شیراز، تهران، مشهد و سپس در دیگر دانشگاهها ایجاد گردیدند.

مرکز توسعه آموزش وزارتخانه در سال ۱۳۷۲ با مرکز مطالعات برنامه ریزی آموزشی

ادغام و وظایف مربوط به آموزش اساتید به مراکز توسعه آموزش دانشگاهها و اگذار گردید و مرکز تجدید تحت عنوان «مرکز مطالعات و توسعه آموزش پزشکی» از سال ۷۲ تاکنون مسئولیت سیاستگزاری، برنامه ریزی، هماهنگی، نظارت و ارزیابی فعالیت های مراکز توسعه دانشگاهها را بعهده دارد.

### ضرورت، اهداف و وظایف مراکز توسعه آموزش:

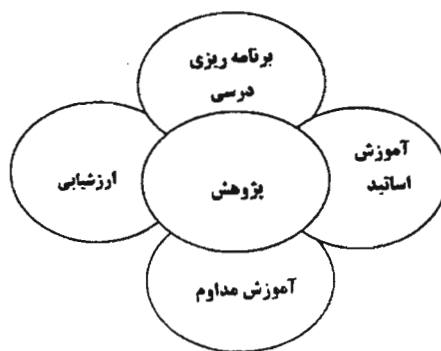
تربیت نیروی انسانی کارآمد که بتواند نیازهای در حال تحول جامعه را پاسخگو باشد، به اساتید ورزیده و باصلاحیت، برنامه های درسی به روز و روشهای آموزش و ارزشیابی نوآور نیاز داشت، ولی از آنجاییکه اعضای هیات علمی اکثر دانشگاهها معمولاً قبل از استخدام دوره ای را در زمینه آموزش و به اصطلاح کار تدریس طی نمی نمایند و فقط با توجه به سوابق علمی و تبحر در رشته تخصصی استخدام می شوند، لذا تاسیس مراکزی تحت عنوان مراکز توسعه که بتواند این کمبودها را جبران نماید ضروری بنظر می رسید. ضرورت، ایجاد چنین مراکزی در کشور ما بخصوص بعد از افزایش تعداد دانشگاهها و دانشکده های علوم پزشکی و استخدام اعضای هیات علمی جوان که تجربه چندانی در کار آموزش نداشتند، بیش از پیش نمایان گردید (تعداد اعضای هیات علمی از ۱۵۷۳ نفر در سال تحصیلی ۴۸-۴۹ به ۲۹۰۸ نفر در سال ۵۸-۵۹ و از ۳۹۸۷ نفر در سال تحصیلی ۶۸-۶۹ به ۷۹۷۹ نفر در سال ۷۲-۷۳ بالغ شده است، بعبارت دیگر تعداد اعضای هیات علمی در سال ۷۲-۷۳ نسبت به ۴۸-۴۹ تقریباً ۵ برابر شد.)

مراکز توسعه آموزش اهداف متنوعی را دنبال می نمایند و وسعت فعالیتهای آنان در

هر دانشگاه نسبت به دانشگاه دیگر ممکنست متفاوت باشد ولی بطور ویژه به تقویت مهارتهای برنامه ریزی درسی، بهبود کیفیت مواد یاددهی، یادگیری، ارزیابی یادگیری دانشجویان و کارآیی آموزش کمک می کنند. این مراکز همچنین ممکنست در برنامه ریزی، اجراء و ارزیابی ارتقای اعضای هیات علمی و برنامه های آموزش مداوم دخالت داشته باشند و از آنجاییکه پژوهش نیز یک وظیفه مهم اکثر متخصصین آموزش است، بخش اصلی و مرکزی وظایف مراکز توسعه را تشکیل می دهد.

سازمان جهانی بهداشت، اهداف و وظایف زیر را برای مراکز توسعه آموزش در نظر گرفته است:

۱. برنامه ریزی درسی Development Curriculum
۲. ارزشیابی Evaluation
۳. آموزش اساتید Teacher Training
۴. آموزش مداوم پزشکی Education Continuing Medical
۵. پژوهش در آموزش Research in Education



### برنامه ریزی درسی:

اولین وظیفه هر مرکز توسعه آموزش، بهبود برنامه های درسی است تا منطبق بر نیازهای جامعه و مبتنی بر وظیفه ای باشد که

آموزش گیرندگان در آینده آن را انجام خواهند داد. هدف نهایی از ارایه چنین برنامه ای تربیت کارکنان واجد صلاحیت جهت ارایه مراقبتهای اولیه بهداشتی به مردم است. وظیفه مسئول برنامه ریزی درسی یک مرکز توسعه آموزش عبارتست از تعیین اهداف و کمک به تدوین دوره های آموزشی و سرفصل دروس.

### ارزشیابی:

ارزیابی و ارزشیابی یکی از اجزای مهم هر جریان آموزشی است در واقع جریان یاددهی، یادگیری در سیستمی عمل می کند که مرکب از اجزای مختلف و مرتبط با یکدیگر است. در این سیستم ضمن اینکه هر قسمت مستقل است و وجود اشکال در یک قسمت بر همه سیستم اثر می گذارد. بطور مثال ارزیابی دانشجو در حقیقت ارزیابی کل سیستم یاددهی، یادگیری است اعم از اینکه قسمت مورد نظر یک واحد، یک درس، یک دانشکده پزشکی و یا یک برنامه دستیاری باشد.

یکی از هدف های ارزیابی، پیشرفت در امر یادگیری است. اگر یادگیرنده، یاد نگردد یا اشکال ممکنست از طرف یادگیرنده باشد و یا روش ارزیابی و تدریس معلم مناسب نباشد، ولی ما معمولاً وقتی به ارزیابی فکر می کنیم، در مرحله اول یادگیرنده را مدنظر داریم، در حالی که وقتی یادگیرنده مورد ارزیابی قرار می گیرد هدف ها، معلم، تجارب یادگیری و برنامه نیز مورد قضاوت قرار می گیرند.

متخصصین ارزشیابی مراکز توسعه آموزش ضمن معرفی شیوه ها و روشهای متناسب جهت ارزیابی دانشجو، استاد و برنامه، در طراحی و اجرای ارزیابی برنامه ها و همچنین در زمینه تهیه و معتبرسازی (

Validation) آزمون‌ها و ارزیابی‌های تشخیصی، اطلاع‌رسانی و نهایی کمک می‌کنند.

### آموزش اساتید:

یکی از مهم‌ترین اهداف یک مرکز توسعه آموزش، تربیت اساتیدی ورزیده و کارآمد است که قادر به ایجاد تغییرات لازم در آموزش باشند. این برنامه در پاسخ به کمبود مدرسین ورزیده، فقدان انگیزه و علاقه به بهبود مهارت‌های تدریس ارایه می‌گردد.

هدف اصلی از برنامه‌های آموزش اساتید، بهبود کیفیت تدریس است که با معرفی مفاهیم و روش‌های جدید آموزش، معمولاً اساتید را به استفاده از اصول آموزش در تمام جنبه‌های برنامه ریزی درسی، ارزیابی، پژوهش و در نهایت بهبود محصول آموزشی برمی‌انگیزاند.

رایج‌ترین و مؤثرترین شیوه برای آموزش اساتید، ارایه کارگاه‌های آموزشی است. کارگاه‌ها یکی از روش‌های آموزش مداوم هستند که برای ایجاد یک مهارت در یادگیرندگان طرح‌ریزی می‌شوند. روش‌های یادگیری مختلفی مانند خودآموزی، بحث گروهی، حل مسئله با مشارکت شرکت‌کنندگان و... در کارگاه بکار گرفته می‌شود. مراکز توسعه آموزش از طریق کارگاه‌های آموزشی، استادان را با جدیدترین روش‌های آموزش آشنا کرده و بدین ترتیب در ارتقای کیفی آموزش نقش بسزایی را ایفاء می‌نمایند.

### آموزش مداوم:

هدف هر نوع آموزشی باید آماده کردن یادگیرندگان برای یادگیری مادام‌العمر باشد. آموزش مداوم در پزشکی با توجه به

اینکه نیازهای بهداشتی در حال تحول می‌باشد و هر روز بر دانستی‌های علم پزشکی افزوده می‌شود، امری حیاتی می‌باشد. ارایه این برنامه از طریق دوره‌های رسمی بازآموزی، سمینارها، ژورنال‌ها، کلاس‌ها، سمپوزیوم‌ها و کارگاه‌ها برای حفظ و به‌روزرنگ داشتن دانش و مهارت متخصصین آموزش و پاسخگویی به تغییرات مورد نیاز جوامع، امری ضروری می‌باشد.

در سطح ملی جایی که فعالیت‌های آموزش مداوم معمولاً توسط انجمن‌ها و جوامع حرفه‌ای سازماندهی و هماهنگ می‌شوند، مرکز توسعه آموزش در تبلیغ اهمیت آموزش مداوم نقش مهمی را ایفاء می‌نماید.

در سطح محلی مراکز توسعه آموزش فعالانه در فعالیت‌های آموزش مداوم کارکنان پزشکی، پیراپزشکی شرکت دارند. بطور مثال واحد آموزش مداوم مرکز، بررسی‌های مربوط به تعیین اهداف، تعیین نیازهای ضروری جامعه، ایجاد استراتژی و سازماندهی فعالیت‌های آموزش مداوم و تعیین امکانات و منابع فیزیکی مورد نیاز برای اجرای این برنامه را هدایت می‌کند. واحد آموزش مداوم همچنین برنامه‌ها و فعالیت‌های آموزش مداوم را پایش، گزارش و ارزیابی می‌کند.

### پژوهش:

آموزش و پژوهش دوروی یک سکه‌اند که جز در پندار و گفتار قابل تفکیک نیستند و تفکیک آنها و احیاناً برنامه‌ریزی جداگانه‌ای برای هر کدام یا ارزشمندتر تلقی کردن یکی و یا ترجیح یکی برد دیگری و نتیجتاً جدی گرفتن یکی و غفلت از دیگری یقیناً عواقب وخیمی خواهد داشت و به

عقب ماندگی و ورشکستگی علمی جامعه آموزشی خواهد انجامید.

پژوهش جزء لاینفک آموزش است و هر عضو آموزشی باید در کنار مسئولیت‌های آموزشی، اجرایی، درمانی و مشاوره در فعالیتهای تحقیقاتی بطور مستمر و یابعنوان عضوی از تیم تحقیق شرکت نماید.

مراکز توسعه آموزش علاوه بر هدایت پژوهش‌های مربوط به توسعه منابع انسانی برای بهداشت، به افرادی که در زمینه آموزش کارکنان امور بهداشتی تحقیق می‌کنند، کمک می‌نمایند.

### بحث و نتیجه‌گیری:

یکی از عمده‌ترین چالش‌هایی که آموزش عالی در حال حاضر در سطح جهانی با آن روبرو است، توسعه و رشد کیفی هیات علمی دانشگاه‌هاست. در گذشته اعتقاد بر این بود که افراد تحصیل کرده و دانشگاهی می‌توانند دانش و مهارت‌های خود را از طریق منابع و متون و انجام تحقیق روزآمد نموده و ارتقاء دهند. امروزه در نتیجه آهنگ شتابان تغییر و تحولات، این تصور شاید درباره قشرهای وسیعی از جامعه و بخصوص اعضای هیات علمی مصداق نداشته باشد. انفجار دانش، شمار فزاینده دانشجویان با سوابق و انتظارات مختلف در مقاطع مختلف دانشگاهی و نیاز اعضای هیات علمی به ایفاء نقش‌های متنوع و تحولات تکنولوژیکی و نوآوری‌های سودمند در روش‌های تدریس و فنون پژوهش و نیز ضرورت به‌روزرسانی افراد از جمله عواملی است که ضرورت آموزش و فراگیری مستمر اعضای هیات علمی را ضروری می‌سازد. اهمیت این امر بدان جهت مورد تاکید قرار گرفته که اعضای هیات علمی، ارزشمندترین و اساسی‌ترین

منابع هر دانشگاه می باشد.

به بیان بالدوین (۱۹۸۵) دانشگاه یا دانشکده در واقع اعضای هیات علمی آن است و اعتلای توان و دانش اعضای هیات علمی مصداق افزایش کیفیت دانشگاه است. میلروویلسون (۱۹۶۳) اظهار نمودند که قلب هر دانشگاه اعضای هیات علمی آن است. یک دانشگاه یا دانشکده بخاطر نوع اعضای هیات علمی آن است که «بد» یا «خوب»، «اثربخش» یا «غیراثربخش» می باشد. بنابراین کیفیت یک دانشگاه در گرو کیفیت توان علمی اعضای هیات علمی آن می باشد.

در واقع اعضای هیات علمی ورزیده و کارآمد با استفاده از برنامه ها و روشهای نوآور بهتر می توانند انتظارات دانشجویان را برآورده سازند و بدین ترتیب در ارتقای کیفیت آموزش تأثیرگذار باشند و نظر به اینکه یکی از وظایف مهم مراکز توسعه آموزش نیز تربیت اساتید ورزیده و با صلاحیت است، نقش حساس مراکز در ارتقای کیفیت آموزش

آشکار می شود.

متاسفانه مراکز توسعه آموزش دانشگاههای علوم پزشکی کشور علیرغم تلاشهای فراوانی که در طول سالیان اخیر بمنظور ارتقای کیفی اعضای هیات علمی و به تبع آن ارتقای کیفی آموزش بعمل آورده اند، پیشرفت قابل توجهی در این زمینه ها حاصل نگردیده است، عوامل متعددی قطعاً در این مسیر بازدارنده هستند که از جمله آنها فقدان جهت گیری های شفاف، کمبود نیروی متخصص در آموزش پزشکی، نامشخص بودن جایگاه مراکز توسعه در نظام تصمیم گیری، ضعف در تشکیلات مراکز، ضعف مراکز در پیگیری برنامه ها و فقدان انگیزه لازم برای عملکرد مناسب در امر تدریس و یا تحقیق را می توان نام برد. اصولاً در شرایطی که به آموزش و پژوهش به اندازه درمان اهمیت داده نمی شود، بدون شک انگیزه لازم برای تدریس و یا تحقیق مؤثر وجود نخواهد داشت. اکثراً مشاهده می شود که تعداد انگشت شماری از اعضای هیات علمی که

صرفاً بدلائیل انگیزه های معنوی و علاقه شخصی در این راه قدم می گذارند، در دراز مدت دچار کاهش انگیزه می شوند.

پس چه باید کرد؟

آیا برقراری نظام پرداخت پاداش برای تدریس مؤثر و مناسب کافی است؟

آیا فراهم کردن امکانات برابر پژوهش برای اعضای هیات علمی کارساز است؟

آیا تدوین برنامه استراتژیک و یا تهیه و ارایه الگوهای آموزشی کارآمد و نو کمک کننده است و یا ....

واقعیت این است که فرآیند تغییر یک فرآیند بسیار دشواری است و تا زمانی که تغییر در باورها و نگرش اعضای هیات علمی و مهمتر از آن تغییر در نگرش مسولین آموزشی دانشگاهها ایجاد نشود، نمی توان انتظار پیشرفتهای چشمگیر را داشت.

به امید اینکه بتوانیم با هم اندیشی، راهکارهای مناسبی را برای حل این مشکلات بیابیم.

## REFERENCES:

1- Educational Development Centers in the health sector, world, health organization, regional office for mediterranean 1992.

۲- لطیفی، ن، مجموعه مقالات ارائه شده در سمینار کشوری تعلیم و تربیت در گروه پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی ایران، اسفند ۱۳۷۳

۳- محمودی، م، شوقی شفق آریا، ف، «شبکه مراکز توسعه آموزش پزشکی در ایران»

مجموعه مقالات نخستین سمینار آموزش عالی در ایران، دانشگاه علامه طباطبائی، ۱۳۷۶

۴- عزیزی، ف، وکیل، ه، سیر آموزش پزشکی در ایران، خلاصه مقالات دومین کنگره آموزش پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی ۱۳۷۳

۵- شعاری نژاد، ع، ویژگیهای دانشگاههای ایران در قرن بیست و یکم، مجموعه مقالات نخستین سمینار

آموزش عالی در ایران، دانشگاه علامه طباطبائی، ۱۳۷۶

۶- رضایی، ح، فرتوک زاده، م، شوقی شفق آریا، ف، فراگیری در پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی ایران، ۱۳۷۳

۷- حسینی، م، راهبردها و روشهای ارتقا و توسعه قابلیت ها و مهارت های اعضای هیات علمی در دانشگاههای ایران، مجموعه مقالات نخستین سمینار آموزش عالی در ایران دانشگاه علامه طباطبائی، ۱۳۷۶

## Abstract

### *Educational Development Centers: A center for improving the Quality of Education*

**Author (S): Steghamati A, MD<sup>1</sup>; Showghi-Shafagharia F<sup>2</sup>.**

The Ministry of Health and Medical Education was established in 1985 after integration of previous ministry of health and medical universities and the new ministry was assigned for training of health manpower. Consequently, the number of universities and faculty members were gradually increased.

Because training of qualified human resources, including medical students demands qualified teachers, Educational Development Center (EDC) was established in order to promote the quality of education in the above mentioned ministry in 1988.

One of the main objectives of EDC in the ministry was to establish branches of EDCs in the universities of medical sciences.

Main functions of EDCs are as following 1) Curriculum development 2) Teacher training 3) Continuing medical education 4) Evaluation 5) Research in education. Educational Development centers assist in strengthening curriculum planning skills, improving the quality of teaching- learning materials, and evaluating students learning and the effectiveness of training. EDCs may also be involved in planning, implementing and evaluation of faculty development, and continuing education programs. Because research is an important task of most education specialists, it has a central position in an EDC.

**Key word: Curriculum Development -Evaluation- Teacher Training- Continuing Education- Research in Education.**

1-Sub- specialist in endocrinology. Assistant Professor of Tehran University of Medical Sciences

2- Expert of Educational Planning in Center for educational development and Research